

Νηπιώδης Νεκροδόχος

(ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΜΝΗΜΗΣ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΧΡΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΕΝΤΕ ΕΠΙΠΕΔΑ)

Χρόνος πρώτος. Τοῦ παρόντος

Ἐκείνη ἐκεῖ ἡ θάλασσα
πόσα δέν μου θυμίζει...
Τῆ Μάρθα μέ τά ἄνισα βυζά
καί τό Μανώλη
ὅταν παίζαμε πιτσικουλιές
μωρά παιδιά στά βοτσαλάκια.
Τό πρόσωπό της
ξαναμμένη εὐφύια
κι ἡ γλώσσα μου μέσ' τό σημάδι
ἀπ' τό νύχι τοῦ ἀνακριτῆ
στό πάνω της χειλάκι.

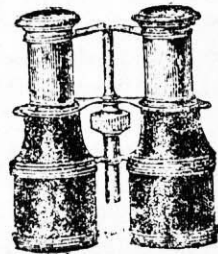

Ὅσο γιάυτό καμιά ἀμφιβολία.

Τήν ἀνεγνώρισα
ἀπ' τό σγουρό της ὑπογένειο
πούταν μακρú μέχρι τό μπουστο.

Χρόνος δεύτερος. Τοῦ χτές

- α) Τό μάτι μου κόλλησε
στή τζιμινιέρα
καθώς ἡ σειρήνα τοῦ
ἀτμοπλοίου ΑΓΓΕΛΙΚΑ
ἄφριζε κουβέντες ὡς
μεταγωγῆ, δευτεροβάθμιος κι ἐπανεκτόπισις.

Βέβαια, ξέφυγα απ' τὰ χέρια
τῆς μάννας μου πού δάκρυζε
κι ἐκστατικός παρατηροῦσα
τὴν Εἰρήνη μέ τὰ χρυσά της κεφτεδάκια
ν'αποπατεῖ
σέ ἓνα ἀστραφτερό ἐμαγιέ καθίκι.

Ὅστόσο τό θυμᾶμαι
—τριῶ χρονῶ παιδάκι τότε—
πού τραγουδοῦσε ὁ φύλακας
σά φάνηκε ὁ Ἀηστράτης:
«Ὅλοι θά γίνουν δόκιμοι
κι ἐγώ τρελλοπουτάνα...».

β) Ἡ μητέρα ἔκλαιγε
ὡς συνήθως
αὐτός, πάλι, χόρευε ξυπόλυτος
κάτω ἀπό τὰπαστράπτοντα ξεφτέρυγα
—τί γάμος καρναβάλι σκέτο—
καί γώ στό Μοῦδρο
νάγαπῶ παράφορα τή Θάλεια
καί νά τὴν ξεναγῶ
στό φούρνο καί στό μαγερειό
κι ἀπέναντι στό δεύτερο τομέα
βασιλείο καί φυλακή
τοῦ πατέρα μου Ἀλέξανδρου.

Μετά τῆς χάρισα
τό τενεκάκι ποῦπινα νερό
κι αὐτὴ μοῦ δάγκωσε τό μάγουλο
πού μέ πονάει ἀκόμα.

«Στοῦ Μανῶλη τὴν ταβέρνα
ἔπεσε μιά ντουφεκιά»
καί διαλυθήκαμε
ἀντίθετα ἀπ' ὅτι τό τραγοῦδι
ἱστορεῖ.

γ) Βάζει τό χέρι της στά μάτια μου
καί λέει δές.

Τότες τραβάω τό σουγιά καί
τόνε μπήγω βαθειά στήν άπαλάμη της
καί διευρύνω τή γραμμή τής ζωής τόσο
πού νά μπορώ νά περπατώ άνέτως.

Λέει σκληρέ.

Δυό πιθαμές κορίτσι πράμμα
τί νοιώθει τάχα νάπαντήσει
σέ μένανε πού ένεργώ συμβολικά...
"Έπειτα δέν ήταν πού τήν άγαπούσα.
Κείνο πού έξαιρετικά μέ άρεσε σαυτήν
ήταν τά ξώφτερνα καφέ παπούτσια της
μέ τά χρυσά λουράκια.

Χρόνος τρίτος. Τής ήριγένειας

Ή θάλασσα
σύμμαχος τών έραστών
μ' όλες τίς ντατέλες
καί τήν κατακόκκινη αισθήτα της
μέ τό ίστιοφόρο
τών Ίσπανών ώκεανοπόρων
πρός άνατολάς
κατάφορτη δημητριακών
θάλασσα ή χερσαία
αυτή ή θάλασσα
αχ
πόσο θυμίζει τήν πατρίδα μου
στίς δύσκολες στιγμές της.

Γιάννης Κακουλίδης